

Qui van ser els bel·lònides?

written by Jordi Salat | 21 de desembre de 2017

Els **Bel·lònides** foren una dinastia d'origen occità, malgrat que a les enciclopèdies acostuma a posar "d'origen franc" i molta gent es confon pensant que això vol dir "francès" o de *langue d'oïl* i no és així, ja que eren el que avui se'n diu occitans i de llengua d'oc, i descendents del comte Bel·ló de Carcassona (?-810).

Ciutat de Carcassona (Occitània. França)

Dama Carcàs. Llegendada relacionada amb Carcassona.

Aquest comte, Bel·ló de Carcassona, era avi de Guifré el Bel·lós (840-897) comte de Barcelona –mal anomenat “El Pelós” potser amb intenció adulteradora per esborrar les arrels occitanes de la Història del noble Casal de Barcelona així com la seva concepció cultural– i pare de Sunyfred I d’Urgell (805-848) i de Sunyer I d’Empúries i del Rosselló (?-848).

La mort de Guifré I, comte de Barcelona i l'escut dels quatre pals vermells sobre fons groc. Claudi Lorenzale Sugranyes. Escola natzarenista de Barcelona.

Escut dels Comtes de Barcelona amb les nou esferes a la corona¹

Governaren els comtats catalans i més tard la corona d'Aragó del segle IX fins al segle XV, uns 700 anys, en concret fins al 1410, quan morí l'últim descendent legítim de la família: Martí l'Humà (1356-1410).

Foren succeïts en la corona d'Aragó per la dinastia de llengua castellana dels Trastàmara, després del compromís de Casp (1412) i posteriorment, i fins actualment en aquest any 2017, pels Borbons que són descendents del Capet, adversaris dels bel·lònides.

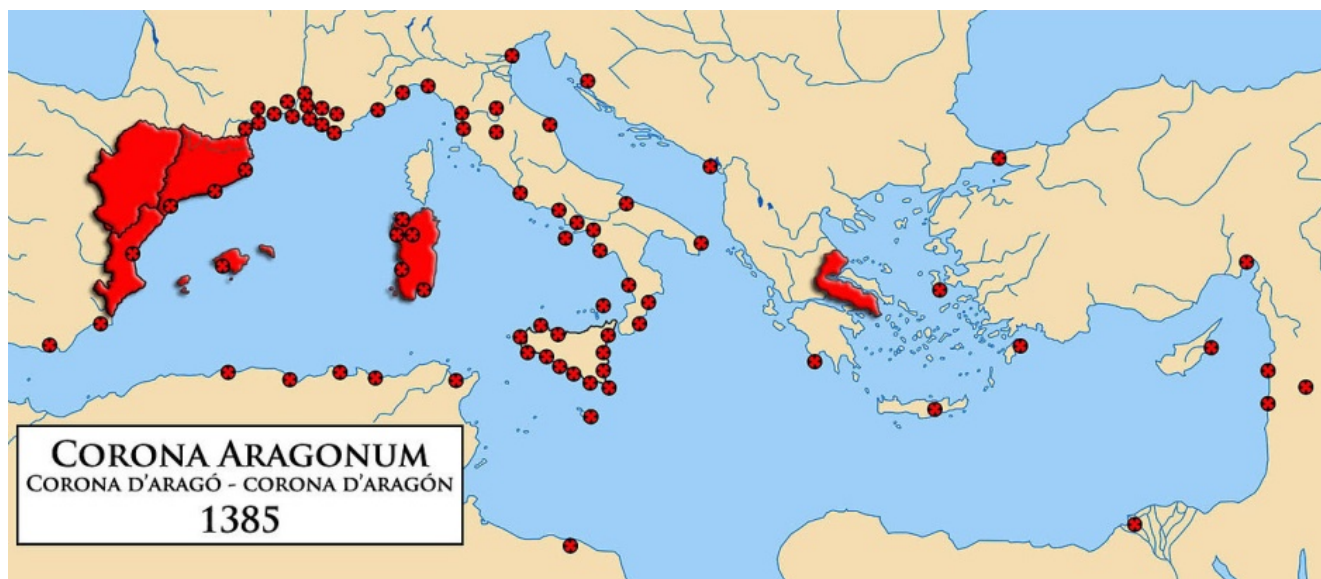
La Corona d'Aragó fou el conjunt de territoris que estigueren sota la jurisdicció del rei d'Aragó. El seu naixement és fruit de la unió dinàstica sorgida pel matrimoni entre el comte de Barcelona Ramon Berenguer IV i la reina Peronella d'Aragó, el 1137.

Peronella reina d'Aragó i Ramon Berenguer IV comte de Barcelona. Museu del Prado²

L'estructuració política del conjunt territorial transcendí la unió dinàstica inicial i s'organitzà com una federació d'estats respectant les singularitats de cada territori i desenvolupant-hi una estructura política equivalent i similar entre si: Corts, Generalitats i Constitucions coordinant la política exterior conjunta i convergint la diversitat dels estats en la figura unitària dels sobirans del Casal d'Aragó del llinatge –estirp, dinastia– dels comtes de Barcelona, descendents dels occitans Bel·ló de Carcassona i del Comte de

Tolosa. Aquests comtes tenien un origen que es pot fer remuntar a cites que es troben en el llibre de la Bíblia. Jo, personalment, els relaciono amb la cita que es fa a Gènesi 9 en la que es parla de les nacions camites i la maledicció de què van ser objecte. D'aquesta cita, i de si el text és expressió literal o al·legòrica, en parlarem més endavant. Sobre aquesta, diguem-ne de moment, la meva hipòtesi, encara n'estic fent investigacions històriques.

Mapa influència de la Corona d'Aragó³

Des de fa segles, hi ha en el món una lluita –cultural i política– entre la dinastia bel·lònida i la dinastia capet, de la qual n'és hereva la borbònica. Els bel·lònides, com s'ha dit, eren “federalistes” respectuosos amb les nacions vernaclístiques o naturals. Els capet i els borbons són “centralistes” i adversos a les nacions vernaclístiques o naturals i les seves llengües territorials o maternes, en el sentit de ser les pròpies i naturals del lloc.

En aquest llibre explicarem qui eren els bel·lònides, quina era la seva concepció cultural, quins eren els seus referents ideològics, la seva mentalitat, els símbols identitaris i el seu projecte polític. I també, de tradicions que ens parlen de l'estirp bel·lònida i la seva relació amb Maria Magdalena i personatges històrics.

¹ El nou té un simbolisme ancestral, del qual en farem esment quan parlem dels nou cavallers que van ser a Jerusalem per a fundar l'Orde del Temple de Rei Salomó; els nou nobles, entre ells els bel·lònides, que estigueren presents en el Compromís de Casp; els nou Barons de la Fama i també les nou divinitats egípcies. A més d'altres referents.

² Observem que l'escut dels 4 pals vermells sobre fons groc o daurat el porta el comte de Barcelona. Aquest, és fill del comte de Barcelona Ramon Berenguer III i la reina Dolça de La Provença. A l'escut de La Provença també hi tenen els 4 pals vermells sobre groc o daurat. Per altra banda, hi ha una altra relació amb Occitània a part de la Provença, i és que Ramon Berenguer IV va morir a una vall occitana que actualment està sota administració italiana: El Piemont.

Va morir a l'edat de 48 anys, a Lo Borg Sant Dalmatz, així s'escriu en occità, que és la llengua que s'hi parlava el 1168, quan hi era Ramon Berenguer IV, i encara s'hi parla. Ara però s'hi parla italià, en italià actualment es diu Borgo San Dalmazzo i en piemontès-occità ël Borgh San Dalmass. És un municipi a la Val Ges, dins de les Valls Occitanes, a la regió d'El Piemont. Limita amb els municipis de Bueves, Cuneo, Gaiòla, Moiola, la Ròca, d'Es Tura, Rocavion, Vaudier i Vinh.

³ Hi ha historiadors que en diuen "Corona de Catalunya i Aragó" per a regenerar la manipulació que se n'ha fet a causa del fet que determinada historiografia espanyatista ha volgut descatalanitzar el que representava "Aragó" i amagar la seva relació amb la catalanitat i amb els bel·lònides. Així com, també, el fet que la llengua catalana n'era llengua oficial quan se celebraven les corts de forma descentralitzada a Barcelona, S'Aragossa (Zaragoza), València i altres llocs.